

Understøttelse. Det kan være, at det ikke har nogen praktisk Betydning, det kan være, at de Understøttelser, her tænkes paa, altid ville være større end de, de kunne faa ifølge denne Lov.

Saa skal jeg med Hensyn til de enkelte Paragraffer kun gøre endnu en Bemærkning om § 41, som omhandler, hvornaar Loven træder i Kraft. Der staar „1 Aar efter dens Bekendtgørelse i Lovtidsenden“. Det er maaske nok det hurtigste, den kan gennemføres, men hvis den kunde gennemføres hurtigere, synes jeg, det var heldigt, og jeg vil tilraade det.

Efter at have fremsat disse Bemærkninger om de enkelte Paragraffer skal jeg slutte med et Par Ord. Det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører udtalte, at ved denne Lov inddrages henved $\frac{1}{2}$ Million Mennesker mere end før under Ulykkesforsikringslovgivningen, men til Trods derfor er der jo mange, mange, som endnu ere udenfor. Jeg synes ikke, vi kunne behandle denne Sag uden at udtale Ønsket om, at den højtærede Minister, saa snart vi ere færdige med dette Lovforslag — det sker forhaabentlig i denne Samling —, vil tage fat paa at sammenarbejde alle de Love, vi have gennemført, i en fælles Lov og endvidere samtidig tage alle dem med, som ikke ere tagne med i de gældende Love eller i den, vi her behandle. Naar jeg skulde udtale mig om, hvem der bør tages med, synes jeg, vi skulde tage alle de Mennesker med, der ved legemligt Arbejde maa skaffe sig det nødvendige til Livets Ophold, uden Hensyn til om de ere beskæftigede i Virksomheder, der drives som Forretning, eller i privat Virksomhed, uden Hensyn til, om det er Folk, der arbejde for andre som Lønarbejdere, eller det er Folk med selvstændig Virksomhed. Alle disse mener jeg man fremtidig burde tage ind under Ulykkesforsikringslovgivningen. Denne Sag er jo bleven løst stykkevis, og det har ganske sikkert været en god Maade, men vi bør sikkert ikke standse med denne Lovgivning, før vi faa alle dem med, jeg har nævnt.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg udtaler Ønsket om, at denne Lov maa blive gennemført hurtigt, i alt Fald i denne Rigsdagssamling.

W. Neergaard: Ogsaa jeg vil gerne paa mine Meningsfællers og egne Vegne udtale min Glæde over det foreliggende Lovforslag, thi det kan jo siges, at det baade af humane og økonomiske Grunde

er paa Tide, at Landbrugets Arbejdere nu ligestilles med Industriens. Som allerede nævnt er det jo en Lov af ret betydelig Rækkevidde, en Lov, som kræver betydelige økonomiske Ofre fra Landbrugets Side. Ifølge de statistiske Beregninger, som ledsage Lovforslaget, vil det jo koste nær op ved 1 Mill. Kr. om Aaret. Det vil altsaa med andre Ord, naar man vedtager dette Forslag, være ensbetydende med, at Landbrugets Prioritetsgæld forøges med omtrent 25 Mill. Kr. Det er ikke saa ganske smaa Summer, her er Tale om, men paa den anden Side maa det ogsaa erkendes, at Antallet af dem, der skulle nyde godt af denne Lov, ogsaa er meget betydeligt, saaledes som det ogsaa er nævnt af den ærede Ordfører for Flertallet.

Jeg føler mig imidlertid overbevist om, at Landbruget endogsaa med stor Villighed vil bære den forøgede Byrde, men paa den anden Side er der to Betingelser, som man fra Landbrugets Side maa kræve opfyldte, naar vi skulle gaa til at bære denne økonomiske Byrde. Den første er den, at Pengene, som udbetales de paagældende, virkelig komme disse til gode paa den for dem bedst mulige Maade. Den anden er den, at Loven bliver saa simpel som muligt, saa at Administrationsudgifterne blive saa smaa som muligt.

Hvad den første Betingelse angaar, have vi jo i Forvejen her i Landet nogen Erfaring med Hensyn til udbetalte Ulykkesforsikringserstatninger. Ifølge vor Lovgivning, ifølge Loven af 7. Januar 1898 udbetaler man jo som Regel disse Beløb kontant i Modsætning til f. Eks. efter de tyske Ulykkesforsikringslove. Spørgsmaalet er nu, om man virkelig vil kunne paastaa, at disse kontant udbetalte Beløb ere komne Arbejderne til gode paa den for dem bedst mulige Maade. Jeg tør ikke udtale nogen bestemt Mening derom — der foreligger jo ikke nogen Statistik over dette Spørgsmaal, og man ved ikke, hvorledes disse Penge ere blevne benyttede i den Aarrække, der er gaaet, siden vi fik Loven af 7. Januar 1898 — men ifølge den Erfaring, jeg har paa det Omraade, synes det mig meget tvivlsomt, om man kan sige, at disse Penge ere komne Arbejderne til gode paa den for dem bedst mulige Maade. Jeg tror snarere, at i et ikke ringe Antal Tilfælde ere de Beløb, der ere udbetalte, formøblede i utrolig kort Tid, og de paagældende ere faldne deres Forsørgelseskommune til Byrde. Jeg tror derfor, det vil være et Spørgsmaal, der er værd at tage under nærmere Overvejelse, om man ikke skulde gaa til som